

Att rapportera forskningsresultat

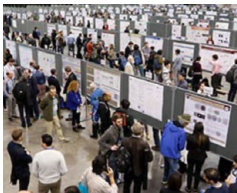
När forskare gjort en mängd experiment och fått resultat som leder till nya slutsatser så vill de dela med sig av detta till andra forskare och till omvärlden. Det är på så sätt forskningsresultat sprids och kan nyttjas som bas för andra forskare att bygga vidare på.

FORSKARE SPRIDER SINA forskningsresultat och slutsatser via referee-granskade artiklar som de publicerar i vetenskapliga tidskrifter. Det finns en mängd ämnesspecifika internationella tidskrifter som har olika hög status. Det är viktigt för forskare att publicera sina resultat. Forskare bedöms hela tiden och en viktig aspekt är hur produktiva de är vad gäller publicering av resultat. Får man ut många artiklar med viktiga resultat har man också större chans att få vidare finansiering av forskningsråd och attrahera nya studenter.

I princip alla vetenskapliga artiklar skrivs på engelska och inkluderar ett antal figurer som visar de experimentella resultat man fått. Man ska också ha med en beskrivning hur man gjort experimenten i detalj (så andra kan upprepa) och en referenslista med tidigare artiklar som utgör bakgrunden för studien. Allt som man vill publicera granskas först av andra forskare (peer-review eller referee-granskning) och ofta får man skriva om och göra fler experiment innan artikeln godkänns för publicering. Ibland blir manuskriptet refuserat av tidskriften, och då får man tänka efter, göra fler experiment för att förbättra studien, och sedan skicka en ny version till samma eller en annan tidskrift. Ofta tar det cirka ett halvt år från att en artikel skickas in till en tidskrift, tills man får den accepterad och sedan mera tid innan den är i tryck. Idag kräver många finansiärer att man köper till så kallad Open Access då man publicerar, så man gör artikeln fritt tillgänglig för allmänheten oberoende om tidskriften annars bara kan läsas av prenumeranter.

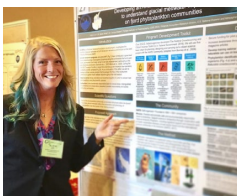
Ett annat viktigt sätt att sprida sina resultat och få nya idéer är att åka på konferenser. Konferenser har ofta ett tema, till exempel proteinveckning eller förnybara bränslen, och kan vara små (från 50 deltagare) till jättestora (flera tusen deltagare). Dessa konferenser annonseras långt i förväg så att forskare ska kunna boka in att åka och ansöka om att få hålla en föreläsning i programmet. Oftast håller en konferens på under 3–5 dagar med fullspäckt schema. Dagarna är fulla av föreläsningar där utvalda forskare på 20–30 minuter beskriver sina resultat via en Powerpointpresentation. Språket är

engelska och det är oftast en kort frågestund efter varje föreläsning där publiken får ställa frågor. Under en del av dagarna, ofta eftermiddag eller kväll, brukar konferenser arrangera så kallade postersessioner.

En poster, eller affisch, innehåller en beskrivning av forskarens forskning via text och bilder på ett inbjudande och förklarande sätt. Forskaren som gjort postern ska stå vid sin poster en del av postersessionstiden och då kunna förklara vad som gjorts mer i detalj för andra intresserade forskare som går förbi. Samtidigt ska postern vara självförklarande då man ska kunna läsa och förstå även när presentatören inte är där. Enligt ett schema kan man se när presentatörerna ska stå vid vilka poster så man kan planera om man vill träffa ägaren till någon viss poster.

Alla poster som visas beskrivs i konferensprogrammet där också schemat för alla föreläsningar ges. En poster beskrivs i ett program med titel, namn och ett kort abstract om innehåll, samt att postern har ett nummer (så man kan hitta) och tidpunkt (när ägaren ska stå där). Konferenser har många fler poster än de har föreläsare. Posterpresentationer är alltså ett sätt för fler forskare att presentera sina resultat, och för mindre erfarna forskare och studenter att få visa vad de gjort. De yngre blir oftast inte inbjudna som talare på stora konferenser.

Postersessioner brukar ofta vara livliga och trevliga sessioner med mycket folk och en massa diskussioner och skratt. Ofta bjuder konferensens organisatörer på dricka och snacks under tiden. Ofta delas ett posterpris ut i slutet av konferensen då alla har visat sina poster. Priset baseras på en kombination av utformning av postern, de vetenskapliga resultaten, och hur väl personen kunde förklara sin forskning. Posterna görs på stora papper eller tyg som man rullar ihop och tar med sig i resväskan. Idag kan man ofta göra klart postern som en fil på ett USB och skriva ut den på plats på konferensen så man inte behöver frakta den.